

že več ko stokrat in še v temnejši noči vozili iz mesta, pa se jim nikdar še ni nič pripetilo, in tako sva se odpeljala bolj konju zaupaje nego svojim očem. Za-me je bil ta dan prav zanimiv, ker sem spoznal, da sem se v dveh ljudeh prav grdo zmotil, v „igralcu“ in v „profesorju“.

Srečno prideva iz mesta in drdrava po cesti proti domu. Toda zdaj se jamejo različni duhovi, katere sva bila danes iz raznih steklenic preselila pod najino streho, suvati in ruvati, ko prideva na hladni ponočni zrak. Oče se jim sicer strašno branijo, češ, da je človeški duh vselej močnejši od vinskega, pa ta teorija se v praksi ne skaže, vsaj pri očetu ne, ki se kmalu naslonijo meni v naročje in jamejo prav pošteno smrčati. Jaz sam sem tudi že na pol premagan in dasiravno se branim duhovom, mi začno vendar-le plesati po glavi, in slednjič je glava sama tako neumna, da pleše ž njimi in ž njo vred vse, kar je krog mene, konj, voz, cesta, drevesa, celo mesec, ki se sèm ter tjà iz megel pokaže. Če vse pleše krog mene, zakaj bi jaz ne? — — —

Hlapci so naju drugo jutro našli doma na dvorišču in zbudili na vozu, pred katerem je belec potrpežljivo vprežen stal. Ko se prebudim, čutim, da me lasje neznanó bolé in tudi oče se nekako kisló drzé.

„Hvala Bogu,“ pravijo, ko vidijo, kje sva, „da je bil včeraj vsaj konj pameten, sicer bi naju bila zora lahko v kakem grabnu ali v kaki luži zagledala. Dajte belcu zobanja, gotovo je revež že lačen. „Pa,“ nadaljujejo in se tipljejo po životu in preiskujejo svoje žepe, „kje je moja denarna listnica? Poglejte v voz, morda mi je ponoči iz žepa padla!“ (Kon. prih.)

Mnogovrstne novice.

* *Repata zvezdica po imenu Coggia* (izg. Kodžia), ki se v jasni noči vidi, je bila 1. dan t. m. od solnca $13\frac{4}{5}$ milijonov milj oddaljena, od naše zemlje pa $13\frac{1}{2}$ milijonov milj. Od 1. dne t. m. pa se je začela hitro pomikati do zemlje; najbližje do solnca je prišla 8. dne t. m.; k zemlji še pa se bo še dalje do 20. dne t. m. pomikala, tako da pride nekoliko čez 6 milijonov milj blizo nje; in ta čas se bode najbolj svetila. Do 11. t. m. se je videla celo noč; posihmal vsako noč zatone in nam zato spred oči zgine; sploh je v naših krajih po 17. dnevu t. m. ne bomo več videli. — Zvezdoslovje je pač občudovanja vredna vednost, ki tako natanko računati zná dolge poti, katere Vsegamogočni stvarer svojim odločuje!

* *Kako staroverci, ki živijo na Turškem, ljudi k službi božji kličejo?* Ploh ali desko imajo iz trdega lesa, ki je navadno dvanajst čevljev dolga, štiri čevlje široka in dva palca debela. To desko, kateri grki pravijo simandra, to je znamenje, pa tudi hirosimandran, drži človek v levi roki, v desni pa ima železno kladvo, s katerim na desko bije, zdaj blizo roke, s katero desko drži, zdaj više, tako da se sliši zdaj bolj zamolkel, zdaj viši in bolj čist glas. V nekaterih krajih je taka deska visoko na zvoniku obešena, da je ni treba z roko ali v roki držati; imenujejo jo, menim, mega simandron ali veliko znamenje. To in uno imenujejo tudi agio-simandron ali sveto znamenje. Imeli so sicer tudi oni nekđaj zvonove, ali kar so pod Turško oblastjo, ne smejo več zvonov imeti.

* Meseca junija se je na Dunaji 30 oseb usmrtilo, tedaj počez vsaki dan ena. Med njimi je 23 moških in 7 ženskih samomorivcev. Od januarija do konca junija bilo je vseh samomorov 153, 123 moških in 20 ženskih.

Naši dopisi.

Iz Trsta 11. julija. — V Tržaški okolici, hvala Bogu, imamo razun lahona Bonina zgolj narodne učitelje, kateri so enako vijolicam med trnjem; rekel bi, da skoraj svet o njih ne vé. Temu pa je le vzrok veliki terorizem lahonstva, kateri prihaja od mestnega magistrata, ki vedno z Argusevim očesom na vse one učitelje gleda, kateri le količkaj pokazati hočejo, da so narodnjaki. Kakor je v Ljubljani uradnikom naglavni greh, ako so Slovenci, isto je z učitelji v Tržaški okolici; obdani so z ovaduhi, kateri vsako reč magistratovi inkviziciji — bi rekel — na nos obesijo. Posebno se je v tem odlikoval onemogli izdajica in Ferlugov adlatus Bonin. Vsled krivičnih ováj so se večkrat preganjali in za kazen prestavljali učitelji in žugalo se jim je z vso močjo lahonske krutosti. Žalibog, da je stanje onih učiteljev, kateri ne trobijo v lahonski rog, zeló žalostno, vedno morajo biti v skrbi, da jih ne zgrabijo z različnimi pismi od strani šolskega komisijona Tržaškega, kateri je do sedaj toliko pojma o šolstvu imel, ko Turek o dogmi. Zavaljo tega preganjanja začeli so učitelji misliti na to, kako bi se drugam podali, in že bo gotovo, da misli nas zapustiti odličen narodnjak, kateri je vsled domorodnega duha in drugih zaslug, ki jih pa še sedaj ne smem omeniti, magistratu prav trn v peti in kateri ima zastran tega mnogo sitnosti v lahonskem taboru in tudi pri lahonskem mestnem magistratu. Žal nam bode, če zgubimo moža, kateri pri nobeni priliki ni zapustil narodne zastave, pa tolažimo se s tem, da na drugem kraju, kamor pride, pridobi narod ravno to korist po tej zgubi naši, ker je strokovnjak in izvrsten izobraževalec mladine. Pri priliki moram še omeniti, da se nad našimi mameluki črni oblaki zbirajo, kateri so napolnjeni strel in toče ter žugajo vsaki čas svojo moč spustiti nad-nje; zastonj se napihuje lahonska žaba, Rojanski predstojnik Ferluga, zastonj je strgal že mnogo parov čevljev, letaje od Petra do Pavla kupovat za tuj denar žajfo, s katero bi se opral, zastonj napenja vse strune mešetar laške šole Bonin, boginja Nemesismu je že blizo, da ga vniči za izdajstvo njegovo. Naj bo ta črna pošast v svarilen spomin, da hinavce in izdajalce, kateri varajo druge in narod, prej ali slej dobiti zasluženó plačilo.

Iz Trsta 13. julija. — Sinoči je zopet prav lepo veselico napravila čitalnica Rojanska; tudi balone trojih barv je spuščala in z bengaličnim ognjem ude že pozno v noči razveseljevala. Ni kaj reči, prav prijetno je bilo; samo premalo kmetov je bilo videti med gospôdo. Sedma obletnica ustanovitve te čitalnice je tedaj tudi pretekla in zdravi in veseli se je danes spominjamo želeči si je nazaj. — Te dni pričakujemo v Trst novega namestnika g. Pino-ta, ki je za Primorje imenovan; zdi se, da mož bo Slovincem pravičen, kar se ravno ne more očitati tudi gosp. Ceschi-ju, da bi ne bil.

Iz Tržaške okolice 2. julija. — Dopisnika iz Trsta 29. junija v 26. listu „Novic“ si predrznem opomniti, da Katinara se je nekđaj imenovala samo vila barona Canki-ja v Rocoli, zraven nje je bila zidana cerkev in duhovska hiša, in to vse se zdaj imenuje Katinara. Pod Katinarski zvon pa spada vas Lonjer, en del Rocola in en del sv. Marije Magdalene. Iz tega je razvidno, da Katinarske vasi ni, katero dopisnik tako grozovitno graja. Da bi pa prebivalci duhovnije Katinarske bili, kar zadeva narodno stvar in sploh izobraženje, tako na nizki stopinji, kakor dopisnik popisuje, na to mu moram odgovoriti, da ni resnično, kar bo razvidno iz slednjih dokazov: 1. Pri Lovcu v Katinarski duhovnji se je čitalnica ustanovila ravno takrat kakor pri sv. Ivanu, bila je mnogo časa dobro obiskana, pa ravno po